

[Niels Westerby.]

lov, som flertallet, socialdemokratiet og SF, vedtog at ophæve, skulle have lov til at fortsætte et år til. Vi stillede et konkret forslag om det her i salen, og venstre og konservative støttede det, og det takker vi for.

Spørgsmålet er så: hvad kan vi gøre nu og her? Vil det være muligt at få regeringen i tale på dette område alligevel? Helt bombastisk var finansministerens afvisning ikke. Finansministeren kunne f. eks. hæfte sig ved, at der ikke længere er tale om et nedslag i den skattepligtige indkomst, men om et fast kronebeløb, der er lige stort for alle skatteydere; det er et nyt moment i sagen; jeg håber, at regeringen vil tage det med ind i sine overvejelser og måske bruge det som en begrundelse for at ændre standpunkt. Det må jo bl. a. også være en ny ting i billedet, at vi har en betydelig arbejdsløshed og vanskeligheder i erhvervslivet, og at der er særlig grund til at stimulere opsparingen nu i forbindelse med andre dispositioner inden for den økonomiske politik rammer.

Jeg vil derfor gerne have lov at sige, at der naturligvis er to hensyn at tage i denne sag, for det første til fremme af opsparingen og for det andet til en ligelig betaling af de fornødne skatter i samfundet. Det må erkendes, at folk med meget lave indtægter, der ikke kan udnytte disse ordninger, i et vist omfang derved fordelingspolitisk bliver stillet noget dårligere i forhold til de øvrige grupper. Men det må vel også erkendes, at dette forslag kun kan have den betydning, at det vil stimulere opsparingen, og vi ser meget nøgternt og lidenskabsløst på disse forhold. Vi mener, at det for beskæftigelsens og erhvervslivets skyld er så vigtigt at fremme den private opsparing, at dette må gå forud for eventuelle mindre fordelingspolitiske eller skattefordelingspolitiske fordele. De to modstridende hensyn må afvejes på en sådan måde, at opsparingssynspunktet er det, der må vinde.

Nu er det jo sådan, at man kan forstå på regeringen, at der ikke er chancer for at gennemføre lovforslaget sådan lige med det samme, og forslagsstillerne og liberalt centrum må vel se i øjnene, at det ikke vil blive gennemført sådan, at det kan blive anvendt i januar måned i år. Nu vel, det giver os jo

for så vidt en chance for sagligt at få belyst spørgsmålet bedre, end det hidtil har været tilfældet. Hidtil har nogle påstået, at ordningen ingen indfyldelse havde på opsparingen — sådan har man vel nærmest hidtil kunnet forstå finansministeren — mens andre har været tilbøjelige til at tillægge den en meget stor betydning for opsparingens størrelse. Den ophævelse af ordningen, der finder sted nu, vil jo påvirke folks dispositioner ved dette årsskifte.

Man vil måske kunne konstatere omkring årsskiftet, at opsparingen ved køb af obligationer og opsparingen ved indskud i pengeinstitutter er gået ned. Jeg vil gerne ved denne lejlighed opfordre pengeinstitutterne, bankerns organisation, sparekassernes organisation, realkreditinstitutterne, altså kredit- og hypotekforeninger, til at prøve på at belyse, om der sker en nedgang i købet af obligationer, om der sker en nedgang i indskuddet i banker og sparekasser ved årsskiftet som led i ophævelsen af kapitalbindingsordningen. Skulle det komme dertil, at betydningen ikke er så stor, må vi drage de fornødne konsekvenser, men hvis det skulle vise sig, at der bliver en betydelig nedgang i opsparingen i de to former, køb af obligationer og indskud i pengeinstitutter, så håber jeg, at dette vil gøre et så stærkt indtryk på regeringen, at der i hvert fald kan blive tale om at genindføre ordningen i næste samling. Dette spørgsmål, som aldrig har været rigtig belyst, bør belyses her ved årsskiftet, og det er der mange der kan bidrage til.

Jeg må sige, at jeg trak lidt på smilebåndet ad hr. Aksel Larsen, der var inde på at give en slags rentetilskud på 1 à 2 pct. Er det ikke en lidt mærkelig tankegang? Det drejer sig jo her om en skattebegunstigelse på 750 kr., og et rentetilskud på 1 à 2 pct. er jo ikke mere end et halvt hundrede kroner. Kapitalbindingen virker jo som en opmuntring det år, man foretager den, og der er en så stor forskel på de 750 kr. og de 50 kr., som det drejer sig om det første år, at denne afbødning ikke vil kunne hjælpe på tingene; men det er da noget, som vi godt kan overveje. Hvis man ikke kan få meget, så må man tage noget mindre.

Så vil jeg i øvrigt rejse det spørgsmål over for regeringen: kan man ikke ud fra det synspunkt, at obligationsmarkedet er sær-